

Q nodaļas sērijā iznākušie romāni:

SIEVIETE BŪRĪ

FAZĀNU SLEPKAVAS

VĒSTULE PUDELĒ

LIETA NR. 64

MARKO EFEKTS

BEZ ROBEŽĀM

SELFIJI

UPURIS 2117

NĀTRIJA HLORĪDS

SEPTIŅI m² AIZ ATSLĒGAS

JUSSI ADLER-OLSEN

OLSEN SYV m²
MED LÅS

JUSI ADLERS-OLSENS
SEPTINI m²
AIZ ATSLĒGAS

No dāņu valodas tulkojusi
Dace Deniņa

821.113.4-31
Ad 590

Jussi Adler-Olsen
SYV M² MED LÅS

Copyright © Jussi Adler-Olsen and JP/Politikens Hus A/S 2023 in agreement
with Politiken Literary Agency

Vākam izmantots attēls © Thomas Thorhauge
Vāka dizains © Kenneth Schultz

Jusi Adlers-Olsens
SEPTIŅI M² AIZ ATSLĒGAS

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA
Projektu vadītāja *Una Orinska*
Redaktore *Anita Poļakovska*
Korektore *Diāna Graudiņa*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*
Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-869.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita
neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu
ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma
69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo
kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Dace Deniņa, 2024
© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2024
ISBN 978-9934-32-755-1

Veltīts Luī,
mūsu jaukajam enerģijas kamoliņam

PROLOGS I

2005

– VAI VIŅI ATKAL ir uzlīmējuši to mēslu? – Ankers aizcirta auto priekšējās durvis un pastiepa roku pret vējstiklu. – Tādā leņķī, ka ne sūda nevar saskatīt.

– Vai drīkstu minēt? – Hārdijs norūca aizmugures sēdekli. Viņš aplūkoja uzlīmi, ko Ankers vicināja rokā.

– Skaidrs, jauns variants, – viņš turpināja. – “Policijas pārvaldes trīs musketieri”. Kolēģiem nūdien netrūkst izdomas.

– Viņiem vienkārši skauž, ka mēs trīs tik labi sastrādājamies, Hārdij, – Karls sacīja no šofera sēdekļa. – Bet paskaties tur. – Viņš norādīja pāri pagalmam. – Redzi tos abus čaluš, kas stāv malā? Vai tas pa kreisi nav dūrējs, kuru mēs meklējam?

Hārdijs paliecās uz priekšu pa vidu abiem kolēģiem priekšējos sēdekļos. – Nē, tas ir viņa brālis. Bet gan jau pēc brīža viņš parādīsies.

– Ja mēs esam trīs musketieri, tad es nu gan nebūšu tas svētulis Aramiss, pat ja esmu augumā mazākais no mums trim, – strupi izmeta Ankers.

Karls pašūpoja galvu. – Kāpēc ne, veco zēn? Aramiss tak bija visai šarmants.

– Nē, tas bija tas druknais, kurš dzēra, – sarunā iejaucās Hārdijs. – Un tam jābūt man.

Abi priekšā sēdošie sāka ķiķināt. “Sieviešu dzimums un Hārdijs” bija īpašs temats.

– Izbeidziet! Jūs domājat, ka es pats sevi nepazīstu? – Hārdijs novaidējās. – Sievietes! Ar viņām tak var palikt traks!

– Bet vai tev patiesībā ir, par ko žēloties? – Ankers jautāja.
– Minna taču ir īsta daiļava.

Karls lūkojās uz ielu un izlikās neko nemanām. Tā nebija pirmā reize, kad Ankers teju vai uzminēja Karla domas.

– Jā, ir, un viņa to zina.

No pretējās ietves atskanēja sauciens, un Hārdijs mazliet nolaida logu. – Man ir apnicis, ka Minna flirtē ar visiem, arī ar jums abiem.

Ankers pagriezās pret viņu. – Ak, Hārdij, tu mazais muļķi, jums abiem tak viss ir labi. Ne tā kā man un Elisabetei. Katrā ziņā šķiet, ka drīz man vajadzēs aizlienēt dīvānu pie kāda laba drauga.

– Tu taču zini, ka vienmēr esi gaidīts pie manis, vai ne? – Karls jautāja.

– Vai pie mums, – Hārdijs piebilda.

Ankers pamāja ar galvu aizmugures sēdeklim un saspieda Karla plecu. – Paldies, draugi, tas ir sirsnīgi!

– Šķiet, viņš nāk, – Hārdijs sacīja.

– Tā tak ir viņa meiča. Vai varbūt tu nekad neesi redzējis sievieti biksēs? – Ankers ķircinājās.

– Bet saki man, Karl, – Ankers turpināja. – Cik ilgi jūs ar Vigu jau dzīvojat atsevišķi? Vai jūs drīz šķirsieties?

Karls apspieda smīnu. Viga bija visērmīgākais cilvēks uz zemes. Nevienš vīrietis ar drusciņu veselā saprāta nevarētu apgalvot, ka Viga var būt izvēle uz mūžu. Bet tā vienkārši palaist viņu vaļā arī nelikās īsti pareizi.

– Varbūt tu ceri, ka tev būs brīvas rokas, Anker? – Karls vaicāja.
– Vai arī tev ir kaut kas cits padomā?

Ankers greizi pasmaidīja. – Tā ir vienmēr! Es kādu satiku, un viņa nudien ir mežonīgs skuķis. Pārsteigumu pilna. Jūs tak zināt to tipu?

Karls pamāja ar galvu. Pārsteigumi bija arī Vigas specialitāte.

Ankers piemiedza aci. – Katrā ziņā viņa prot izteikt piedāvājumus, no kuriem vīrietis nespēj atteikties. Ja es neuzmanišos, viņa mani nobeigs.

Hārdijs nogrozīja galvu un atvēra durvis. Kaut kas bija piesais-tījis viņa uzmanību.

Okei! – Karls nodomāja. Šī informācija bija jauna, bet tā tas notika vienmēr, kad visi trīs dežurēja kopā. Atšķirība starp viņiem un trim pusaudžiem ar punu biksēs bija tikai vecums. Nevienai citai komandai Policijas pārvaldē kopā negāja tik jautri, tas nu bija fakts.

– Viņa izklausās bīstama un ļoti interesanta. Kas viņa ir, Anker? – Karls jautāja.

Ankers brīdi sēdēja, iegrimis domās, it kā jau atrastos paradīzē pie ābeles ar aizliegto augli. – Tu taču to zini, Karl!

Un tad Hārdijs piepeši sakustējās.

– Uz priekšu, puīši, viņš ir mums rokā! – Hārdijs iesaucās, mezdamiem pāri brauktuvei.

PROLOGS II

Sestdiena, 26. decembris, 2020

– VAI TU UZDRĪKSTĒSIES atkārtot, ko tikko pateici, Edij? Tu to uzdrīkstēsies, lupata?

Edijs Jansens nolaida acis, lai vīrieti neprovocētu, tomēr neizvairījās no sitiena.

– Mums ir skaidra vienošanās, vai ne? Kā būtu ar tās ievērošanu? – vīrietis noprasīja, kad troksnis Edija ausī kļuva tikai spalgāks.

Edijs piesardzīgi pamāja ar galvu. Viņš cerēja, ka tas noslēps viņa izmisumu, jo pats pēdējais, ko viņš vēlējās, bija saiet ragos ar tiem, kas visu vadīja, un viņu rokaspuiši – šo vīrieti ar atšķirīgu krāsu acīm, kurš šobrīd sēdēja viņa priekšā.

Viņam esot jāievēro vienošanās, vīrietis atgādināja, it kā Edijs to nezinātu. Un viņam tas patiešām jādara, citādi viss noies briesmīgi greizi.

Tā nolādētā vienošanās!

Korupcijas apmēri bija padarījuši viņu aklu gadiem ilgi, un tas jau nebija nekāds brīnums. Roterdamas policijas izmeklētāja alga bija gluži kā piliens jūrā pret to, ko šie ietekmīgie vīri viņam bija piedāvājuši par pakalpojumiem un informāciju. Tāpēc Edijs bija piekritis, un, kā jau gaidīts, tā izrādījās viegla nauda, kuru viņš tūlīt pārvērta ērtākā dzīvē, dāvanās mīļotajai un vēlāk arī abu meitai, atvaļinājumos vasarnīcā un kredīta maksājumos par jahtu un automašīnām. Kopš tās dienas izbeidzās visas raizes par finansēm un smagas pārdomas naktis.

Un tomēr pienāca arī norēķinu stunda. Protams, tā notika.

Viņš vairākkārt bija vilcinājies izpildīt šo uzdevumu, ko nu pieprasīja vīrietis viņam pretī. Jo salīdzinājumā ar visu pārējo tas atšķīrās ar savu neapstrīdamo galīgumu un vardarbīgo dabu. Lai gan gadu gaitā Edijs reizēm bija bijis neuzmanīgs un paviršs, viss bija risinājies puslīdz pieņemami, un viņa darba devēju prasības ar laiku šķietami bija kļuvušas mazākas. No kā gan tur vajadzētu baidīties?

Edijs centās savaldīt trīsošās rokas. Vai problēma patiesībā bija tā, ka viņš pamazām bija zaudējis drosmi izpildīt pavēles? Bet tas taču bija bīstami, tas varēja maksāt viņam visu.

Viņš dziļi ievilka elpu un nodurtām acīm gandrīz nočukstēja: – Mēs... nē. ES apsolu, ka mēs noteikti tiksīm ar viņu galā. Viss būs tieši tā, kā vienojāties, varat uz to paļauties.

Pacēlis acis, Edijs ieskatījās pistoles stobrā, kas jau nākamajā mirklī tika piespiests viņam pie pieres.

Lielais vīrietis stingri turēja pistoli un nepakustināja ne vaibstu, taču balss bija ledaina. – Šis uzdevums tevi gaidīja trīspadsmit gadu, un tu nebiji gatavs, kad mūsu manta atradās čemodānā tā vīra bēniņos. Un tagad tu, it kā nekas nebūtu noticis, stāsti, ka vīrietis ir aizturēts un šobrīd atrodas Dānijas policijas izolatorā. Vai tu īstenībā apjēdz, cik nopietnas sekas tas mums visiem radīs, ja viņš piepeši sāks pļāpāt?

– Jā, bet... – Nospiesta gaiļa skaņa lika Edija augumam noraustīties.

Vīrietis iesmējās. – Šoks, ko, Edij? Kā nāvei nolemtam ķīnietim, kas ir nometies ceļos blakus citiem, kuri gaida šāvienu pakausī, bet tas nabags aiz tīrā šoka palecas gaisā pie šāviena, kas nonāvē kaimiņu. Jā, tā noteikti nav patīkama doma, bet tu vari kļūt par vienu no viņiem, Edij, tik nopietni tas ir. Vari būt drošs: ja mēs otro reizi nonāksim tādā situācijā kā šobrīd, magazinā būs patrona, saprati? Tā ka tagad, velns parāvis, saņemies un parādi mums, ko spēj, mēs vairs nevaram riskēt ar visu, ko Merks zina un ko viņš var sagudrot.

Edijs pa logu palūkojās ārā uz aptumšoto šīdamu un Luisa Ramakera ielu, kur luksoforā zem augstceltnes iedegās zaļā gaisma. Pēc

dažām minūtēm mājās pārnāks viņa sieva Femke kopā ar meitiņu, pēc tam kad bija pavadījušas visu dienu pie viņas vecās kolēģes Siri. Femke uzsmaidīs viņa viesim, bet tad apjautāsies Edijam, kas gan bija šis vīrs, kurš ieradās tik vēlu. Taču šajā Edija dzīves daļā viņa nekādā gadījumā nedrīkstēja būt iesaistīta.

– Jā, protams! Es sapratu! – Viņš pamāja ar galvu un piesardzīgi pastūma pistoles stobru prom no sejas. – Jau šovakar sazināšos ar dāņiem.

1. NODAĻA

Sestdiena–svētdiena, 26.–27. decembris, 2020

KARLS

KARLA ŠĪBRĪŽA STĀVOKLIS šķita līdzīgs mirklim, kad no viņa bērības gadiem tik velnišķīgi pagaisa nevainības migla. Tolaik, kad viņš pirmo reizi iemācījās visu saskatīt mazliet pārāk skaidri un sajuta melu radītās sāpes. Vai sāpes, ko vaigā iededzināja nepelnīta pļauka. Līdzīgs jaunības gadiem, kad mīlestība neguva atbildi, vai vēlāk pieaugušā dzīvē, kad viņš bez brīdinājuma piedzīvoja mīlotās nodevību.

Karls atpazina šīs jūtas mirklī, kad viņa visaugstāk vērtētais kolēģis, Slep kavību izmeklēšanas nodaļas vadītājs Markuss Jakobsens, saslēdza rokudzelžus ap viņa locītavām – krietni stiprāk, nekā nepieciešams. Un vēl asāk mirklī, kad viņi aizvilka Karlu prom no Monas un ieogrūda gaidošajā patruļmašīnā, kamēr Mona no kāpnēm raidīja zīmes, ka viņš nepaliks šajā bēdā viens.

Vājš mierinājums.

Labāk nekļuva arī tad, kad policists priekšējā sēdekli pavēlēja šoferim braukt nevis uz Policijas pārvaldi, bet taisnā ceļā uz Vestres cietumu.

– Ei, nē, ko jūs darāt? Tas taču nav pareizi. Kāpēc jūs mani nevedat uz Policijas pārvaldes apsargāto nodaļu? – Karls jautāja, taču atbildi nesaņēma. Dzirdēja tikai murmināšanu no priekšējā sēdekļa un vairākas reizes pieminētu Markusa Jakobsena vārdu.

Viņš piesardzīgi paliecās pret priekšējiem sēdekļiem, lai roku-dzelži uz muguras neapturētu asinsriti. Tagad bija pilnīgi skaidrs: lai gan viņš gadu desmitiem ilgi bija strādājis Policijas pārvaldē kā apsēsts un atrisinājis grūtas un gandrīz neiespējamās lietas, no šī brīža viņš nevarēja rēķināties ne ar kādu atbalstu no kolēģiem.

Bet ko tad viņš galu galā bija gaidījis?

Cik reižu viņš pats bija pavadījis kādu aizturēto uz šo nomācošo cietuma milzeni? Un cik reižu aizturētais no aizmugures sēdekļa asaru aizžņaugtā balsī bija mēģinājis aizstāvēties ar visiem iespējamiem aizbildinājumiem? Ar nevainību, nožēlu, ģimeni, kas nu paliks viena, – protams, vienmēr veltīgi. Ikvienam aizturētajam bija jāsamierinās ar apkaunojumu un pazemojumu līdz pirmajam tiesneša lēmumam. Viņš taču arī nebija pavadījis šos noziedzniekus, lai būtu viņu dvēseles gans. Kādā procesa brīdī cilvēks kļuva par vainīgo, līdz tiks pierādīts pretējais.

Un, kamēr policijas auto 2020. gada Otrajos Ziemassvētkos brauca pa ledaini aukstajām un tumšajām ielām, kur gaismiņu virtenēm un Ziemassvētku sirdīm vairs nebija nekādu funkciju, Karls mēģināja iztēloties, kā viņš pats varētu aizstāvēties šajā situācijā.

“Pret ko tad man galu galā jāaizstāvas?” viņš domāja. Viņš bija aizturēts tieši brīdī, kad viņi bija atrisinājuši Sisles Parkas lietu un atbrīvojuši Gordonu. Bet ko viņš bija nogrēkojies, ja nokļuvis šādā situācijā? Nevēlēšanās nodarboties ar slepkavībām, kas bija paveiktas ar pneimatisko naglotāju? Naivums attiecībā uz kolēģa Ankera Hoijera darīšanām? Viņa aizdomas, ka Ankers pats lietoja narkotikas? Stulbā labsirdība, paglabājot kolēģa čemodānu un neuzdodot jautājumus par tā saturu? Vienaldzība, ļaujot tam stāvēt bēniņos tik daudzus gadus un neliekoties par to ne zinis? Čemodāns izrādījās piebāzts ar smagajām narkotikām un ievērojamu skaidrās naudas summu dažādās valūtās. Apžēliņ, ja vien viņš to būtu atlauzis, pirms tam tika klāt pārējie, viņš pats būtu varējis to atdot! Tas bija gandrīz vai nāves grēks: būt tik smieklīgi aklam savā ticībā, ka beigu beigās neviens neturēs aizdomās par kaut ko kriminālu viņu – uzticamo izmeklētāju. Karls gluži vienkārši nezināja, kāda varētu būt viņa

aizstāvība, zināja tikai, ka kolēģi patruļmašīnā negribēs klausīties nevainības apliecinājumos vai žēlabās par to, ka ģimene paliek viena. Kam gan viņiem tas? Viņi gribēja dzirdēt tikai nožēlu, atzišanos un vainas apliecinājumus, taču to viņi nedabūs. Tāpēc Karls klusēja, kad viņi iebrauca pa cietuma vārtiem un pavadīja viņu tālāk pie ziemīgi bāla un gurdena cietumsarga uzņemšanā.

Sargs caur nespodrām brillēm rūpīgi izpētīja dokumentu, ko iedeva viens no policistiem, un tad pacēla skatienu un isi konstatēja, ka te nav prasīta izolācija, un tas patiesībā viņu izbrīnīja, ja jau runa ir par tādu augsta profila izmeklētāju.

Arī Karls apstulba. Nav prasīta izolācija? Ko viņš ar to domā?

– Ei, paklausieties, – viņš ierunājās. – Es noteikti esmu iesēdinājis daudzus no tiem, kuri šobrīd te atrodas. Tāpēc...

– Jūs varat dabūt to, kas man ir, – cietuma darbinieks viņu pārtrauca.

Tas katrā ziņā nesolīja neko labu tāpat kā tas, ka Karla kolēģi uz atvadām nepamāja ar galvu, kad viņu aizveda prom un palūdza izģērbties.

Sanikušais cietumsargs, kurš veica pārmeklēšanu, lūkojās uz Karlu ar tādu pašu nicinājumu kā Markuss Jakobsens, kad nolasīja Karlam aizturētā tiesības.

– Nē, nu paskat, ko! Pats augsti cienītais Karls Merks, – vīrietis atkārtoja, samezdam viņa drēbes kaudzītē. – Šajā spārnā būs kāds pāritis, kuru tas stipri izklaidēs. Katrā ziņā vari rēķināties, ka šajā iestādē neatradīsies neviens vienīgs cilvēks, kurš gribētu būt tavā vietā, – viņš turpināja, iespiezdam Karlam rokās dažas drēbes.

Lai gan Karls to bija paredzējis, šie vārdi viņu ietekmēja vairāk, nekā vajadzētu. Varbūt viņš bija rēķinājies, ka brīnumainā kārtā pavērsies durvis uz kādu risinājumu. Bet kur, ellē, tas palicis?

Un, kad viņu pa labi pazīstamajiem šaurajiem, bezkrāsainajiem gaitenīem starp nolupušām restu sienām aizveda tālāk uz austrumu spārna impozanto kāpņu, margu, režģu un neskaitāmu durvju mudžekli un 437. kameru, ap viņu pazuda pēdējā aizsargājošo bruņu kārtā, un Karls sāka svīst. Tagad viņš visā nopietnībā aptvēra: ja arī

viņā pastāvēja kāda naiva taisnības izjūta, tā pazudis mirkli, kad smagās durvis aizcirtīsies aiz viņa ar neatsaucamu klikšķi.

Karls pārļaida skatienu lielajam, kailajam cietuma spārnam ar aukstajām lampām, pirms viņu ieveda kamerā un otrpus durvīm pagriezās atslēga. Protams, viņš savas garās karjeras laikā bija redzējis neskaitāmi daudz cietuma kameru, bet vēl nekad melns, šaurs matracis viņa priekšā nebija bijusi VIŅA gulta. Tur viņam būs jāmēģina atpūsties bez Monas blakus. Tur viņu no rīta nemodinās meitiņas jūsmīgais uzbrukums, un tur viņš nepamodīsies ar cerību, ka austošā diena nesīs kaut ko labu.

Karls nopētīja apskrambāto pelēko ziņojumu dēli virs gultas un izlasīja, ko iepriekšējais ieslodzītais ar pildspalvu bija tur uzrakstījis nu jau izbalējušiem burtiem.

Tās visas bija nomācošas ziņas, itin nekādu gaismiņu tumsā.

VIŅŠ TIKKO BIJA IESLĪDZIS MIEGĀ, lielāko daļu nakts centies izspriest, kas notiks tālāk un kas viņam būs jādara, kad pie durvīm piedauzīja un zema vīrieša balss iekliedzās, ka viņi gan, velns parāvis, zinot, kas viņš tāds, un tikšot viņam klāt. Tad balss noklusa, acīmredzot tai krietni piepalīdzēja pāris sargu, kuri dabūja agresīvo vīrieti projām.

Taču vārdi vairs nebija atsaucami.

“Mēs tiksim tev klāt, draņķa kruķi!”

Karls paslējās uz elkoņiem un dziļi ievilka elpu. Tātad uzbrukums bija sācies, realitāte kļuva pavisam skaidra. “Tikt klāt” nozīmēja “nogalināt”, “draņķa kruķis” – to, ka viņš ir to pelnījis. No šī brīža viņam draudēja nāves briesmas. Karls norīja kamolu kaklā, iedomājies par visām reizēm, kad ieslodzītam policistam viss bija beidzies bēdīgi. Atlika cerēt, ka viņš dabūs prasmīgu advokātu, kurš aizvilks viņu no mērķa līnijas. Vai nu ar atbrīvošanu pēc pirmās nopratināšanas, vai ievietošanu drošības izolatorā, ko viņš kā apcietināts policists varēja pieprasīt.

Turklāt viņam kaut kādā veidā jāsazinās ar Rozi, Asadu un varbūt arī Gordonu, ja uz to nabadziņu pārāk stipru iespaidu nebūs atstājuši Ziemassvētki, kad viņu pēc vairāku dienu ieslodzījuma

gandrīz nogalināja sērijslepkava Sisle Parka. Visiem trim cītīgi jāstrādā pie Karla lietas un jānoskaidro, kas gan tāds atklājies pneimatiskā naglotāja lietā, ja notikumi piepeši sākuši virzīties tik strauji. Un beigu beigās bija ārkārtīgi svarīgi, lai Mona kā Policijas pārvaldes psiholoģe iegūtu tiesības apciemot viņu arī ārpus tuviekiem atvēlētā laika.

Pamati visam lietu kompleksam, uz kura balstījās viņa apsūdzība, bija meklējami piecpadsmit gadu senā pagātnē. Galvenais liecinieks *alias* primārais apsūdzētais, viņa vecais kolēģis Ankers Hoiyers, bija gājis bojā Amagerā 2007. gadā, un tajā pašā epizodē otrs kolēģis Hārdijs Henningsens bija kļuvis par invalīdu pēc šāviena mugurā. Tad kurš gan varēja liecināt vēl bez trešā šaušanas epizodē iesaistītā, proti, viņa paša? Vai Hārdijs? Vai kolēģis to gribētu? Vai viņš vispār bija Karla pusē?

Karls atmuguriski noslīga uz plānā matrača un sajuta bezspēcības svaru. Tā bija nudien stulba lieta, un viss norādīja uz viņa reiz tik labo draugu un kolēģi Ankeru Hoijeru. Ja ne Ankers, viņš šobrīd te negulētu, par to Karls bija pārliecināts. Ankers bija viens no tiem policistiem, kurš atšķirībā no Karla un Hārdija neredzēja sevi šajā lomā visu atlikušo mūžu, to viņi bija sapratuši jau tolaik. Ankeram bija ambīcijas, un viņš pats un viņa vajadzības allaž nostājās pirmajā vietā. Tieši tāpēc sieva viņu padzina, tāpēc viņš visu laiku meklēja iespējas, kas varētu palīdzēt viņam kāpt pa sociālajām rangu kāpnēm. Ankeram tas nozīmēja tikt pie naudas, turklāt lielas naudas. Kāpēc Karls nebija saredzējis, ka tas var radīt problēmas? Taču tam, ka Ankers izrādīsies korumpēts un līdzvainīgs narkotiku tirdzniecībā un vēl ļaunākās lietās, viņš nemūžam nebūtu ticējis. Arī ne tam, ka Amageras ūķi Ankeru sagaidīs nāve. Un nu viņš te gulēja, turēts aizdomās par to, ka bijis Ankeras sabiedrotais. Godīgi sakot, viņš pats no toreiz notikušā nespēja atcerēties neko daudz.

Nekad vēl viņš nebija tik kaismīgi vēlējies, lai viņa vecais draugs Hārdijs šobrīd varētu apsēsties viņam blakus un viņi abi pacenstos saprast un atklāt, kas 2007. gadā varēja notikt tā sauktajā “pneimatiskā naglotāja lietā”. Karls atkal nopūtās, viņš taču visu zināja. Tā

bija tikai vēlmju domāšana, jo paralizētais Hārdijs šobrīd atradās Šveicē, kur izgāja vairākus mēnešus ilgu alternatīvu un droši vien bejēdzīgu rehabilitācijas programmu. Kā lai viņš tiek uz ceļa?

Turpmākajās stundās Karls rūpīgi savāca visus pagātnes fragmentus un centās salipināt tos kopā. Un, redzēdams tos sarindotus, domāja, cik stulbs gan viņš bijis. Viņam bēniņos čemodānā glabājās paslēpta Ankeras zagtā manta. Viņš un Hārdijs bija ļāvušies, lai viņus aizvilina uz Amageru, un ignorējuši dīvainības Ankeras uzvedībā. Un pēc tam viņš bija pametis notikušo novārtā un nebija centies visu izpētīt. Mehāniķus, kurus Sorē nogalināja ar naglotāju, gluži tāpat kā tas bija noticis ar viņu onkuli Georgu Madsenu, veco vīru Amagerā. Viņš nebija pietiekami pārinteresējies, ar ko gan tik traku nodarbojušies upuri, kuru galvaskausos ietrieca naglas, ja jau viņi beidza savu dzīvi tik šausmīgā veidā.

Karls cieši pievērsās kādam plankumam griestos, prātā rindodams savus attaisnojumus. Pirmām kārtām jau Ankeras nāve un Hārdija invaliditāte, kas viņu gandrīz sagrāva ar diviem nervu sabrukumiem un trakojošu posttraumatiskā stresa sindromu, kuru viņš, protams, nevēlējās atzīt. Un vēl arī šī nolādētā labticība, kas nemaz neizskatījās pēc viņa.

SVĒTDIENAS RĪTĀ pēc briesmīgas nakts Karlu pulksten 8.30 aizveda uz tiesu un ieslēdza pilsētas tiesas kamerā. Un tikai piecpadsmit minūtes pirms noliktā sēdes sākuma ieveda blakustelpā, kur gaidīja viņam nepazīstams advokāts.

Ieraudzījis šo vīrieti, Karls nopūtās. Ar īsu skatienu uz viņa noplukušo, olīvzaļo mēteli un neskūto seju pietika, lai Karls saprastu, ka ar palīdzību no šīs puses nevarēs rēķināties. Viens no šiem valsts piešķirtajiem advokātiem, kas acīmredzot bija atmetuši sapņus par spožu zvaigžņu advokāta karjeru, līdzīgu tām, ar kādām slikti televīzijas seriāli apmullā jurisprudences studentus, liekot domāt, ka šāds ceļš viņus sagaida pēc universitātes. Bet ko gan īsti varēja gaidīt? Pieejamu augsti motivētu advokātu skaits Trešajos Ziemassvētkos, turklāt svētdienā noteikti nebija īpaši liels.

– Vai manu sievu informēja, ka manas apsūdzības izskatīšana šodien būs pirmā? – viņš jautāja.

Advokāts paraustīja plecus. – Patiesībā nezinu, gandrīz vai izskatās, ka tas ir izlemts tikko. – Viņš noglaudīja savus spīdīgos matus. – Mani sauc Adams Bangs, – viņš teica un paspieda Karla plaukstu. – Šajā nedēļas nogalē pie manis ir abi mazākie bērni, trīs un piecus gadus veci, tāpēc man vispirms vajadzēja pierunāt māsu, lai viņa atbrauc tos pieskatīt. Tāpēc atvainojiet manu izskatu! – Viņš centās sakārtot šķībo kaklasaites mezglu. – Diemžēl es pat nepaguvu ieiet dušā.

Labi, ka viņš to atzina.

ZĀLĒ, KUR NOTIKA lietas izskatīšana, Karls ar vienu vienīgu skatienu konstatēja, ka nav ieradies neviens no viņa tuviniekiem vai draugiem no Q nodaļas. Toties tur bija sapulcējušies žurnālisti no Kopenhāgenas avīzēm un arī policisti, kas bija piedalījušies viņa aizturēšanā, starp tiem noteikti arī vīri no NYPD, Neatkarīgā policijas drošības biroja, kas atbildēs par turpmāko izmeklēšanu, ja jau bija nospriests, ka Karls, tāpat kā Ankers Hoiyers, ir paveicis šīs nelikumības dienesta laikā. Karls lūkojās, vai klausītāju melnajos krēslos ieraudzīs kādu draudzīgi noskaņotu seju, taču atrada tikai vienu vienīgu, tā bija komisāre Bente Hansena. Viņa notvēra Karla skatienu un īsi pamāja ar piesardzīgu smaidu, taču Karls neveikli nodūra acis. Padomā tik, Bente bija atnākusi viņa dēļ, tas tiešām bija aizkustinoši. Varbūt jāpastāsta Rozei, ka Q nodaļa varētu rēķināties ar palīdzīgu roku no Bentes puses.

– Kas, ellē, te īsti notiek? – viņš pačukstēja savam advokātam. – Kāpēc te ir žurnālisti? Tiem preses suņiem jāpazūd no zāles – un ātri. Vai jūs zināt, kā viņi ir uzzinājuši par manu aizturēšanu?

Karls pagriezās pret Markusu Jakobsenu, kas sēdēja viņam aiz muguras pirmajā klausītāju rindā. – Vai tas ir tavs darbs, Markus? – viņš jautāja, ar galvu pamādams uz žurnālistiem, kuri jau kaut ko kricelēja bloknotos.

Slepkavību izmeklēšanas nodaļas vadītājs papurināja galvu. – Nē, diemžēl tās ir džungļu bungas. Informācija acīmredzot nāk no Vestres cietuma. – Viņš pat nespēja piespiest sevi ieskatīties Karlam acīs vai nosaukt viņu vārdā. Telpā gluži kā ledus vižņi viļņoja salnums. Nekad vēl Karls nebija redzējis tik spēcīgu vilšanos.

Tomēr viņš neatlaidās. – Ak tā! Un kāpēc jūs man šonakt neļāvēt sēdēt Policijas pārvaldē? Tad no šā cirka varētu izvairīties.

Slepkavību nodaļas vadītājs pavērsās pret “Pēddzini suni”, Narkotiku nodaļas vadītāju Leifu Lasenu, kas sēdēja viņam blakus, un iečukstēja tam kaut ko ausī.

– Policijas pārvaldes aresta telpas šobrīd ir paredzētas tikai ārzemniekiem, – viņš strupi atteica, kad abu acis tomēr sastapās.

Tā bija otrā reize diennakts laikā, kad Karls būtu varējis iegāzt viņam pa ausi.

Tad ienāca prokurors un apsēdās savā vietā: viņš nu gan bija paguvis ieiet savā rīta dušā un smaržoja gluži kā brīze no lielveikala *Magasine du Nord* parfimērijas nodaļas.

Izmeklēšanas tiesnesis, kas ienāca un apsēdās uz paaugstinājuma, kamēr visi telpā piecēlās kājās, tāpat kā prokurors un advokāts, Karlam bija pilnīgi svešs.

Pēc tam viss notika ātri. Prokurors bija sauss kā smiltis vasaras dienā un nobēra savu ziņojumu, it kā tās būtu Dānijas meistarsacīkstes repā. Karls tikai paspēja vēlreiz izlasīt to, kas par aizturēšanu bija rakstīts uz lielās tāfeles pie sienas pa labi, kad ziņojums par aizturēšanu jau bija galā. Viņa advokāts piecēlās pavisam lēni un izturējās tik autoritatīvi, cik viņa saburzītais mētelis to ļāva, pieprasīdams slēgtu sēdi. Izmeklēšanas tiesnesis brīdi sēdēja, aplūkodams vispirms viņu un pēc tam Karlu, un tad papurināja galvu, it kā abi būtu pieprasījuši šampanieti un kaviāra bļodiņu, tomēr beigās pieņēma lēmumu aizliegt nosaukt aizturētā vārdu, tāpēc žurnālisti piecēlās un pameta zāli. No izsalkušo reportieru puses, protams, atskanēja skaļi protesti. Kā gan varēja pieprasīt šo aizliegumu, ja pilsētā vārds jau bija visiem uz mēles, un kam tas nāk par labu, ka viņus izmet ārā? Vai tad aizturētā interesēs nebūtu, ka viņi apraksta šo lietu kārtīgi un objektīvi?

Taču nekas nelīdzēja. Ņemot vērā augsta ranga policijas darbinieka drošību, lietas nevarēja notikt citādi.

Karls atzinīgi pamāja ar galvu tiesnesim, bet pēc tam iepleta acis, kad prokurors skaidrā balsī uzskaitīja apsūdzības punktus. Viņa apsūdzībā bija minēta slepkavība vai līdzdalība slepkavībā, korupcija, zagšana un tirgošanās ar narkotikām, un Karls neko nesaprata, lai gan ikvienu apsūdzības punktu pavadīja pamatojums. Viņš palūkojās atpakaļ uz Slepkavību nodaļas vadītāju, kas to visu klausījās ar saltu skatienu.

Karls papurināja galvu un paliecās pret savu advokātu. – Tie ir meli no viena gala līdz otram, viss ir briesmīgi sagrozīts, – viņš čukstēja, taču advokāts ar žestu lūdza viņu klusēt, lai varētu koncentrēties uz sacīto.

– Mans klients neatzīst savu vainu nevienā no apsūdzības punktiem, – advokāts pēc tam paziņoja, neapspriedies ar Karlu. Tiktāl abi bija uz viena viņa. Protams, viņš nebija vainīgs. Karls uzmanīgi papliķēja advokātam pa plecu tā, lai to skaidri redzētu arī Slepkavību nodaļas vadītājs, un viņam piesprieda apcietinājumu uz četrām nedēļām.

Pār viņu savilkās tumsa. Jau puse no uzskaitītajiem apsūdzības punktiem varēja savākt vismaz piecu gadu cietumsodu, un, ja apsūdzības netiks apgāztas, viņa pirmstiesas apcietinājumu varēs pagarināt vairākas reizes.

Karls atkal pašķielēja uz tāfeli, no kuras satura izrietēja, ka šīm apsūdzībām var piemērot vairākus punktus no Krimināllikuma 762. panta.

Viņš bija ķezā.